

[Forsvarsministeren.]

mere har karakter af noget forberedende eller noget afrundende eller af specialarbejderkursus. Det arbejdes der temmelig energisk med på de forskellige felter.

Må jeg så endelig til sidst sige til det ærede medlem, at spørgsmålet om de nordiske landes medvirken til FN-styrker er jo taget op i en særlig arbejdsgruppe, nedsat på et af de nordiske forsvarsministermøder, og der foreligger endnu ikke noget resultat fra denne arbejdsgruppe, derfor er jeg ikke i stand til — i hvert fald i dag — at meddele noget nyt på dette område.

Over for det ærede medlem hr. O. Mathiasen føler jeg kun trang til at rette en enkelt misforståelse. Det er ikke sådan, at civilundervisningen og civiluddannelsen inden for forsvaret forestås af militærets personel. Det kan naturligvis hænde, at en officer eller en fenrik har nogle undervisningstimer, og det er klart, at der ved en faglig uddannelse, der er sammenfaldende med en uddannelse, vi har brug for i forsvaret også medvirker militært personel, men ellers er det fortrinsvis civile medarbejdere, der varetager disse opgaver.

Til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, der opponerede temmelig kraftigt mod, at fenrikker fik officersstatus, vil jeg gerne sige, at det forekommer mig at være lidt af en konstruktion i denne forbindelse at tale om, hvad der er sagligt begrundet og ikke sagligt begrundet; somme tider vælger man jo vilkårligt, hvad man anser for sagligt, og hvad man anser for ikke sagligt. Jeg mener, at det ud fra forsvarets effektivitetssynspunkt er afgørende, at der er fastsat en ganske klar arbejds- og ansvarsfordeling de forskellige personelgrupper i forsvaret imellem. Ligeledes mener jeg, at spørgsmålet om oprykning til kommando i hvert fald for hærens vedkommende er løst. Det er de ting, der ud fra de synspunkter, det ærede medlem anlagde, må være de væsentlige. Dertil vil jeg gerne for mit eget vedkommende som et sagligt synspunkt have lov til at mene, at det er en fordel for

forsvaret og giver et bedre forsvar, at de forskellige personelgrupper kan føle tilfredshed med deres arbejde og med deres placering. Det er et forhold, som man må have lov til at tage i betragtning i denne sag, som vi har taget i betragtning, og som dog også inden for forsvaret selv har vundet ret bred anerkendelse, idet jo både flyverkommandoen og hærkommandoen efter omstændighederne har kunnet — skal vi sige det sådan — affinde sig med dette forslag og altså ikke retter en afgørende kritik derimod, medens søværnskommandoen ganske vist gør det. Den samme situation har vi for organisationen af flyvevåbenets officerer, medens hærens officersorganisation vel går imod, men dog, efter hvad jeg har forstået, sådan, at der alligevel er en ret bred opinion inden for denne organisation, som kan anerkende ordningen, der i øvrigt helt igennem møder stærkest modstand fra søværnet. Jeg mener derfor ikke, at det ærede medlems problemstilling er holdbar, og jeg mener ikke, at den måde, hvorpå han påberåbte sig sagkundskaben, helt har hold i de virkelige forhold.

Ja, med disse betragtninger skal jeg endnu en gang takke for tilslutningen til lovforslaget og tilsige min medvirken under de udvalgsforhandlinger, som skal finde sted.

Else-Merete Ross: Det er naturligvis ganske klart, at jeg har et meget ufuldstændigt kendskab til militæret og de værnepligtige. Det er netop derfor, jeg benytter lejligheden, hver gang jeg har en værnepligtig med i bilen, til at spørge ham, hvad han synes om at være værnepligtig, og jeg formulerer mit spørgsmål på den måde netop for ikke at give ham nogen forhåndsindstilling med hensyn til, hvad jeg selv ville mene om det. Jeg har ikke sagt noget om, at nogen over for mig har benyttet det udtryk, at de spildte tiden; det må det ærede medlem hr. Erik Kragh have fra anden side. Jeg sagde udtrykkelig, at de svar, jeg fik, for de allerfleste soldaters vedkommende gik ud på, at de var tilfredse med de første 4-6